

Pavčina Jíšová: Na stejném břehu?

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Čtvrtek, 05 Únor 2004 04:00

S Pavčinou Jíšovou máme společnou řeku. Oba bydlíme na pravém břehu Vltavy. Pavčina ale má Vltavu pod okny, což bohužel v roce 2002 poznala až příliš, a mě od Vltavy dělí vysoký břeh nad pražskou ZOO. Dělí nás těch 160 km, ale spojuje nás láska k muzice. A já si teď s tou báječnou nakrátko ostříhanou blondátou ženskou povídám pomocí počítače.

Máš hezký domov, založila jsi novou úspěšnou kapelu, natočila jsi novou CD. Co bys chtěla ještě dosáhnout ?

To je otázka, kterou už mi kdosi položil v souvislosti s natočením desky. Ale ne téhle poslední "V proutěném křesle". Tenkrát jsem na tuto otázku odpověděla úplně jinak. Dnes je pro mě radostné vědomí, že mohu držet nové album v ruce a že mám okolo sebe muzikanty, kteří ho nejen natočili, ale chtějí ho se mnou i hrát pro lidi. Myslím, že nejdůležitější je (a to nejen pro mě, ale pro každého člověka) být zařazen do procesu tvoření. Větší radost je ta cesta, při které věci vznikají, než dílo samo. Jednou mi Wabi Daněk řekl krásnou myšlenku. Přesné znění už si nepamatuju, ale bylo to něco v tomhle smyslu. Žena je pro muže jako hora, na jejíž vrchol musí vylézt. Ale když už na jejím vrcholu stojí, rozhlíží se, na jakou horu vystoupá příště. Takže chci v životě dosáhnout toho, abych před sebou měla "horu", ke které mohu vzhlížet, která mě bude lákat svým vrcholem, a která dokáže, že i když zapíchnu do jejího vrcholu praporek zdolání, druhý den už bude na témže místě vést nová stezka k výšinám.

Ale zpátky k hudbě. V dnešní době je "přešřel" všeho, takže nejdůležitější poznatek z mého zpívacího života je asi takovýto. Když jsem začínala sólově zpívat se skupinou Weekend, neměla jsem co zpívat. Měla jsem málo písniček do celého programu. Po albu s Druhou trávou jsem sice už písničky měla, ale věci se měly tak, že jsem nemohla vystupovat s touto kapelou jako občasný host a ty písničky hrát. Dnes je co hrát a s kým, dovoluju si tvrdit, že pánové z CS Bandu jsou excelentní hráči, ale vzhledem k tomu, že jsme "každý pes jiná ves", nejsou technické náklady na koncert levné, takže málokterý pořadatel si to může dovolit. Ze vstupného se koncert těžko zaplatí. A já sama nejsem zpěvačka takového jména a popularity a zájmu publika, abych mohla pořadateli nabídnout plné sály. Navíc v době, kdy nezaměstnanost potencionálního diváka roste (je opravdu zarážející, že v neziskové oblasti je schváleno DPH 22% i na vstupenky) a městské rozpočty na kulturu jsou snižovány jako první v řadě. Takže konečná odpověď na první otázku. Chtěla bych dosáhnout toho, aby se mohlo dostatečně často

Pavλίna Jíšová: Na stejném brehu?

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Čtvrtek, 05 Únor 2004 04:00

hrát pro dostatečný počet publika. A byla bych ráda, kdyby nezůstalo jen u toho chtění.

Skládáš hudby a píšeš texty. Pamatuješ na svůj první text, který jsi zpívala před publikem ?

Můj první text před publikem zpívala Lenka Jakschová ze skupiny SEM TAM. Byla, to písnička, kterou jsem dala Semtamákům na desku a jmenovala se Tak už musím jít. Na ten můj autorský, který jsem zpívala já první, už si opravdu nepamatuju.

*Ve tvých textech cítím tvé osobní prožitky, pocity a názory. Zkrátka věříš tomu, o čem zpíváš?
Je to pravda nebo je to jen můj dojem ?*

Věřím. Protože nemohu zpívat texty, které mi nic neříkají. Ale už je jasné, že každý si pod texty představuje něco jiného, je jedno, kdo ten text napíše, je důležité, aby v posluchači a samozřejmě i v interpretovi zanechal pocit; pocit, který nás nějakým způsobem v tu chvíli určí, zaujme nebo nás nechá úplně v klidu. Je ale pravda, že od některých písní si ráda odpočinu. Každý den nebudete nosit to samé oblečení a nebudete jíst stejné jídlo. A zase je pravda, že když se hraje méně, žádná písnička nemusí z kola ven. Chcete zažít znovu a znovu pocity, které ve Vás vyvolá. Je to jako s milováním, chcete zažívat pocity, které jsou pokaždé jiné, i když je to se stejným partnerem, kterého milujete. A text písně a píseň sama zůstává zrovna tak stejná, jako milovaný milenec. Jen tvoření pocitů během její interpretace se mění, tak jako se neustále proměňujeme my sami. A to je na tom krásné. Jsme stejní i se svými pocity, ale pokaždé zrovna tak jiní.

Psalas nebo ještě píšeš vedle písňových textů i verše ?

Verše jsem nepsala a nepíšu. Texty píšu na muziku, nepíšu je samostatně, vždycky pod vlivem hudby.

Kdo z básníků a textařů tě oslovil ?

Pavčina Jíšová: Na stejném brehu?

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Čtvrtek, 05 Únor 2004 04:00

Nebudu nikoho jmenovat, je jich mnoho. Oslovili mě všichni, které jsem četla, protože mě inspirovali k tomu, abych mohla texty psát sama.

S manželem Zbyškem máte společnou píseň Píšu ti dopis. Hudba ty a text Zbyšek. Chystáte ještě nějaký takový manželský projekt ?

Ta píseň se jmenuje Dopis. Když se připravovala nezmarická deska "Přej a bude ti přáno", použila jsem jeden asi z deseti textů, které mi dal přečíst, že je napsal pro zpěvačky - pro ženy. Myslím, že tento text napsal v době, kdy jsem se rozváděla. Já jsem si ho četla a napadla mě u něj melodie, celá píseň pak byla zařazena na nezmarické album. Tuto píseň jsme pak hráli se Zbyškem sami dva po klubech. Manželský projekt teď nemáme a nic nechystáme. Já mám kapelu, ve které Zbyšek párkrát zastoupil Pavla Plánku za bicími. Zbyšek sám se chce věnovat hraní svých písní a čtení svých povídek a své poezie. Pro teď se naše cesty rozdělily, ale není nic vyloučeno. Třeba naše cesty nějaká křižovatka zase svede. Teď jsme srozuměni oba dva se současným stavem věcí.

U tvého publika vnímám převahu žen a dívek a odráží se to i na tvých webových stránkách. Čím to, že ženské publikum více oslovuješ než mužské?

Zřejmě už pro muže přestávám být přitažlivá, ha ha. S tím se nedá nic dělat, to je běh času. A možná už začínám rozumět ženské duši. Ale vážně, myslím si, že je to náhoda. I když někteří jazykové tvrdí, že náhoda neexistuje. Tak nevím. Já z pódia vnímám jen publikum jako takové. Nerozděluji je na muže a ženy.

Ve tvém repertoáru slyším více hudebních žánrů jako bluegrass, šanson, džez i střední proud. Preferuješ některý žánr, v němž se cítíš více doma?

Preferuju píseň samotnou, spíše melodii a příjemný rytmus. Nedávám přednost konkrétnímu stylu. Buď mě to baví a nebo ne. Vlastně každá písnička si řekne sama, co jí sluší za podobu.

CS Band hraje na koncertech i classic jazz Sweet Georgia Brown a ke konci si jen tak hodíš scat. Neláká tě si někdy stříhnout pár věcí s vyloženě džezovou kapelou?

Pavčina Jíšová: Na stejném brehu?

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Čtvrtek, 05 Únor 2004 04:00

Až budu stará a vrásčitá určitě. Byla jsem v hospodě U Zlatého bejka v Písku, zpívala tam americká rockerka Catleen McDonalds /snad jsem to správně napsala/, zpívala blues, doprovázeli ji kanadský bluesman Marty Hall, který momentálně žije v Písku, kanadský foukačkář Butch - příjmení bych komolila, proto jej nepíšu - který působí v Německu, za bicími seděl Pavel Plánka a u basovky stál Pavel Malina. Bylo to něco, co jsem v životě neviděla. Foukačkář i zpěvačka údajně hráli i s Rolling Stones, zpěvačce bylo 56 let - mladý holky, co jí zastupovaly, napsaly do materiálů, že jí je padesát. Přitom ona měla minisukni. Zpívala jako Janis Joplin a hýbala se u toho jako Tina Turner. Zrovna ten den jsme zpívaly se Zdenou Tichotovou nějaký sbor na desku Žalmanova ?a spolu ve studiu Sono u Kladna. Zdenička byla úžasná, naložila v Praze do auta dceru Lenku a vyrazily jsme společně do Písku. Dívaly jsme se společně na tu zpěvačku od prvního stolu. Vlastně jsem přemýšlela o tom, že nemá smysl, abych zpívala. Barva hlasu, kterou jsem slyšela, se nedá ani propít ani prokouřit. A energie, kterou ta dáma předávala ? tuto paní bych doporučila na všechny folkové festivaly. A má zase přijet. Hrála v Písku dvakrát. Z toho poprvé v divadle POD ČAROU. Tam se vůbec dějou příjemný věci.

Na koho ze svých partnerů a spoluhráčů na pódiu ráda vzpomínáš ?

Na všechny. Jestli mezi námi není něco v pořádku, to špatný se vždycky zapomíná a zbývá jen to dobrý. Jakmile máš s někým něco odzpíváno a odehráno na pódiu, kde všichni musí táhnout za jeden provaz, ať se děje co chce, jseš s nimi jako voják v poli, musíš se spolehnout na ně a oni na tebe. Nikdy mě nikdo nepodrazil a nenechal mě ve štychu, byla bych ráda, kdyby totéž mohli říct mí bývalí kolegové o mě. Každopádně děkuju všem za to, že jsem s nimi mohla na těch pódiích vystupovat. Zrovna tak děkuju svým současným kolegům za to, že se mnou na tom pódiu stát chtějí.

Jakou muziku ráda posloucháš ? Nemám na mysli jen žánr, kterému si říká folk a country .

Mám ráda vážnou hudbu, mohu ji poslouchat jako kulisu, což mi u jiné nejde. Je to tím, že poslouchám hudbu, ve které se nezpívá. U operního zpěvu je navíc textu málokdy rozumět. Jinak mezi mé oblíbence patří Sting a Joan Osborne. K těm se ráda vracím.

V současnosti je určitou módou vzdychání nad tím, jak je folk odstrkován . Ale na druhé straně je už delší dobu na prvním místě v Top ten CD Jarka Nohavici Babylon, která dokonce přeskočila Leoše Mareše. Totéž se týká raketového vzestupu Radúzy. Co si myslíš o slávě, popularitě a co je vůbec dnes podle tebe žánr zvaný folk?

Folk je podle mě už jen škatulka pro název. Je hudba dobrá a špatná, úspěšná a neúspěšná. Je hudba, která se líbí a nelíbí. O tom co se bude líbit, rozhoduje například dramaturgie vysílání v rozhlase i v televizi. Některou píseň zařadí hodně často, takže ji lidé často poslouchají a znají ji. Je to jako s reklamou. I když nechceš, musíš to vnímat, jestli u přístroje zrovna nevypneš zvuk. Rozhodují o tom třeba i věkové kategorie posluchačů - moje dcera poslouchá hudbu, nad kterou já sá, a já nevím, proč mám sá. Pakliže má jakákoli hudba své publikum, je to v pořádku. O úspěchu se může říct, že přijde, když jsi připraven stát na správném místě v určité době. Radúza je vyjímečná v tom co dělá, zaplnila prázdné místo, které se těžko dá kalkulovaně najít. Zdá se vám, že už není kam si vlézt a přece to jde. Umět předat energii, která Vámi proudí při tom, když hraete, tak, že publikum naprosto fascinujete, to je vyjímečný dar. A Jarek i Radúza umějí tento potenciál využít. A přesto myslím, že se to nedá naučit. To buď je a nebo není. Já jsem se rozhodla v jistém věku mládí, že budu sloužit jiné osobnosti nebo celku. Nebyla jsem dost silná k tomu, abych mohla stát připravená včas na správném místě. Když se pak rozhodnete věci měnit později, když už Vás všichni mají zaškatulkované, je to mnohem těžší. Také máte víc odpovědnosti za věci, které děláte, to jde s věkem, máte už závazky a když bych dnes přinesla do rádia nahrávku techna, kterou zpívám já, nepustili by to, řekli by, že moje jméno je spojené s oblastí folk - country a to, že se jim do programu jejich rádia nehodí. Proto je moc důležité, když někdo věří v sebe, neslevovat ze svých cílů hned od počátku, nesmířit se s menším úspěšným pohodlím, protože pak už se to s Vámi vleče, jste už tak zařazení, je těžké říct, ne já nejsem to, co ve mně vidíte, jsem něco jiného. Okolí Tě však vidí jako obraz Tvé minulosti, je pro ně pohodlné Tě tak vidět. Okolí nechce vidět změnu, protože tím, že by ji přijalo, muselo by se samo změnit.

CD V proutěném křesle vyšla v loňském roce. Máš v "šuplíku" nějaké nové písničky?

Něco by se našlo, ale nemám teď potřebu psát a natáčet nové písni. Ráda bych si užila všechny písničky, které jsem kdy nazpívala v novém kabátě kapely CS Band. Je spousta písní, které se ani živě nikdy nehrály. Nebyl pro ně prostor a příslušné hudební nástroje. Mohla bych teď postavit čtyři na sobě nezávislé koncertní programy, protože jak je možné zjistit ze zpěvníku na adrese <http://www.jisova.cz/>, nazpívala jsem sólově asi devadesát pět písní. Myslím, že je lidé neznají, tak proč psát zase nové?

Pokud nezpíváš vlastní tvorbu, či písničky se ti nejlíp zpívají a zpívaly ?

Dobře se mi zpívají melodie Michala Růhricha.

Pavlína Jíšová: Na stejném brehu?

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Čtvrtek, 05 Únor 2004 04:00

Co si přeješ, aby se ti v roce 2004 splnilo ?

Přeju si ze srdce, aby všichni lidé byli zdraví, aby měli dost práce, která je baví a naplňuje, aby za ní měli dostatečné finanční ohodnocení, aby měli radost z prostředí ve kterém žijí a neznehodnocovali ho, protože když má člověk špínu v duši, špiní i svůj vnější svět. Dodnes se pozastavuji nad sprejery a vyházenými odpadky. Vládě bych doporučila uzákonit pokuty za poházené vajgly. Mužům bych přála více možností, aby mohli svým milenkám poskytnout dostatek takového zázemí, aby se ony dívky mohly stát nejen manželkami, ale i matkami, bez obav, že nemusí v obchodě vybírat levné máslo a počítat koruny. To všechno, co přeju ostatním lidem, přeju své rodině a svým blízkým. Svým přátelům i sobě.

Jíšo, moc díky za "dálkový výslech" za sebe i za všechny čtenáře Folktimu. Jak mi vždy říkáš, tak někde někdy.